

T H O M A S G O O D R I C H

FURTUNA DIN IAD

**Sfârșitul Germaniei naziste
și atrocitățile învingătorilor**

Traducere din limba engleză de Alin Ionescu
Prefață de Radu Carp

CORINT
ISTORIE

—2023—

Prolog

În noaptea de 20 octombrie 1944, satul Nemmersdorf era învăluit în mantia somnului. Întunecată și încremenită, doar licăritul lămpilor trăda existența vieții în micuța așezare. Acum, era deja a șasea toamnă de când începuse războiul. Cândva mărețul popor german era îngenucheat și foarte aproape de limita răbdării, cu orașele transformate în ruine, industria spulberată, economia pe marginea colapsului și, mai grav, cu armatele Alianței strângând ca într-un clește al morții înseși granițele Reichului. Nimeni dintre cei cu ochi pentru a vedea și cu minte pentru a înțelege nu mai putea pune la îndoială că înfrângerea totală era nu doar sigură, ci chiar iminentă. Totuși, în această noapte, satul Nemmersdorf era scufundat într-un somn adânc.

De șase ani, cel de-Al Treilea Reich era angrenat, cu o hotărâre fanatică, în cel mai violent și mai distrugător conflict la care fusese martoră omenirea până la acel moment. Milioane de germani muriseră, alte milioane erau schilodiți sau răniți, în timp ce mulți alții dintre cei care supraviețuiseră erau foarte aproape de a muri de foame. Cu toate acestea, satul Nemmersdorf dormea. Copiii sătenilor pluteau fără griji pe apele somnului lângă mamele lor, în așternuturi calde și în siguranța brațelor lor, simțindu-se protejați exact așa cum trebuie să se simtă un copil. În alte camere

ale caselor, singurii bărbați rămași în sat, bunicii, tușeau înfundat în liniștea nopții, ridicându-se din pat, din când în când, pentru o cană cu apă, un șnaps sau poate un fum tras din pipă. Aproape, în grajdurile care însoțeau majoritatea caselor, vaci de lapte se foiau stins în mijlocul grămezilor de fân și furaje, în timp ce în piața satului, acum ascunsă în întuneric, bătrânul ceas din turla bisericii torcea răbdător secundele orelor, exact așa cum făcuse noapte după noapte, an după an, secol după secol. Aparent, nopțile Nemmersdorfului decurgeau normal, liniștit și predictibil, așa cum o făcuseră dintotdeauna, în ciuda lumii de dincolo de hotarele satului, o lume care se zbătea în ghearele focului. Totuși, chiar și pentru micul sătuc lucrurile aveau să se schimbe, normalul și liniștea fiind spulberate violent și pentru totdeauna. Războiul, precum un zid de lavă de culoarea soarelui topit, mărșăluia implacabil către așezarea adormită, aflându-se la un pas distanță.

Timp de 600 de ani, Prusia Orientală jucase rolul de avanpost al Germaniei, întinzându-se adânc în teritoriile populate de seminții slave care erau, de multe ori, ostile. Spre deosebire de restul statului german, bătrâna provincie teutonă își trăise majoritatea existenței sub amenințarea unor inamici reali sau potențiali, astfel că, drept consecință, aici se dezvoltaseră rădăcinile unei puternice tradiții militare. De aici, din „grânarul Germaniei” (o câmpie fertilă înșesată de moșii de mare întindere și de familii cu tradiții nobile), își aveau originile majoritatea conducătorilor de oști germane, atât cei din trecut, cât și cei din prezent. Astfel, în ciuda reputației sale marțiale, Prusia Orientală a fost una dintre cele doar câteva locuri din Germania care nu fuseseră devastate de războiul actual, situație care era caracterizată de o doză serioasă de ironie. În timp ce restul centrelor urbane ale Reichului fuseseră de ceva timp reduse la stadiul de ruine fumegânde, orașele și orașelele Prusiei Orientale,

afla dincolo de raza de acțiune a bombardierelor Aliaților, rămăseseră, în cea mai mare parte, neafectate de urgie.

Deși starea intactă a provinciei era invidiată de locuitorii din restul Germaniei, prusacii – în special cei aflați cel mai aproape de granița de est – știau mai bine decât majoritatea germanilor că războiul se apropia de punctul său culminant. Cu fiecare zi care trecea, bubuitul dinspre est devenea din ce în ce mai ușor de perceput, iar cu fiecare noapte, strălucirea roșie de la orizont pulsa cu din ce în ce mai multă furie. Până la jumătatea lui octombrie 1944, armata sovietică ajunsese, în sfârșit, la granița Reichului, dar, așa cum era și cazul orașelului Nemmersdorf, nimeni nu părea să se afle sub imperiul panicii.

Ca un naționalist-socialist dedicat și ca un adept fanatic al lui Adolf Hitler, era de datoria lui Erich Koch, în calitate de șef de district al Prusiei Orientale, să mențină frontul, indiferent de costuri. În timp ce rămășițele însângerate și epuizate ale Wehrmachtului* luptau acum cu disperare pe granițele estice ale țării, Koch era hotărât să elimine toate formele de panică și de defetism din rândul populației germane. Astfel, cu excepția unei zone tampon de opt kilometri delimitate direct în spatele frontului, liderul districtului interzisese orice încercări de fugă sau de evacuare, iar civilii care erau prinși că nu respectau acest ordin erau pasibili de o execuție sumară. Mai mult, orice manifestare de panică (retragerea de fonduri bancare, sacrificarea animalelor de la fermă,

* Wehrmacht (germ. „Forță de Apărare”), denumirea oficială a Forțelor Armate ale Germaniei naziste în perioada 1935–1945; în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, Wehrmachtul a fost alcătuit din Heer („Armata de Uscat”), Kriegsmarine („Marina de Război”) și Luftwaffe („Armata Aerului”), primind sprijin din partea organizațiilor paramilitare Schutzstaffel („Eșalonul de Protecție”) și Sturmabteilung („Batalioanele de Asalt”) ale Partidului Nazist (n. tr.).

bagaje împachetate) putea fi un motiv potrivit pentru a primi pe-deapsa cu moartea.¹

„Niciun german adevărat nu și-ar permite nici măcar gândul că Prusia Orientală ar putea cădea în mâinile Rusiei!”, a anunțat nazistul pe un ton amenințător².

În timp ce regula de fier a lui Koch și amenințările pe care le profera erau, fără îndoială, menite întăririi moralului unor prusaci cărora situația le cauza o nervozitate exacerbată, pentru cei mai mulți nu erau deloc necesare. Majoritatea prusacilor credeau că războiul era un fiasco fără speranță, dar predomina credința în Patria strămoșilor și încrederea că asediatul Wehrmacht avea să mențină „zidul de est”, ținând piept cu succes „valului roșu”. La fel ca în timpul Primului Război Mondial, exista sentimentul general că, și în acest conflict, frontul se va opri pe frontieră, iar rușii aveau să fie măcinați printr-un război de uzură. Mai mult, majoritatea prusacilor doar râdeau la zvonurile care circulau despre „bestialitatea bolșevică” și la indiciile oribile despre ceea ce s-ar putea întâmpla în cazul în care „hoardele asiaticе” ar pătrunde în interiorul teritoriului german. Mulți prusaci erau de părere că astfel de vorbe nu erau decât încercările guvernului de a le întări voința de a rezista³.

Astfel, în noaptea de 20 octombrie, Nemmersdorf și alte comunități din apropierea frontului dormeau liniștite, cu un sentiment de siguranță care exista doar în mințile locuitorilor. După ce a străpuns liniile armatei germane, Armata Roșie a năvălit cu furie în interiorul Reichului, iar în doar câteva ore, sovieticii au lărgit coridorul creat și s-au răspândit în teritoriul prusac. După mai multe zile de lupte disperate, Wehrmachtul s-a regrupat și a lansat un contraatac furios, alungându-i, în cele din urmă, pe ruși în afara granițelor Reichului⁴, dar ce au găsit trupele germane la revendicarea terenului pierdut temporar era greu de crezut.

„Au torturat civilii din multe sate [...]”, a raportat un ofițer german, „i-au bătut pe unii în cuie de ușile hambarelor și i-au împușcat pe mulți alții”⁵. De-a lungul drumurilor, „coloane” de refugiați care încercau să scape din calea invaziei au fost interceptate de comuniști, iar oamenii luați cu forța din căruțele lor, apoi violați și uciși pe loc. Totuși, la Nemmersdorf au descoperit soldații germani, cu uimire și groază, cum arată iadul pe pământ. Locotenentul Heinrich Amberger, medic militar, a povestit:

Pe drumul din Nemmersdorf, lângă pod [...], am văzut locul unde o coloană întregă de refugiați ajunsese sub șenilele tancurilor rusești; nu numai căruțele și animalele de povară, dar și un număr mare de civili, în mare parte femei și copii... [Toți] fuseseră striviți de tancuri. Pe marginea drumului și în curtea unei ferme zăceau grămezi mari de cadavre aparținând civililor care în mod evident... fuseseră uciși în mod sistematic⁶.

Un alt martor îngrozit a completat:

În curtea unei ferme era o căruță, de care patru femei goale fuseseră bătute în cuie, cu mâinile în poziție cruciformă. [...] Mai încolo [...] era un hambar, și pe fiecare dintre cele două uși ale acestuia era câte o femeie goală răstignită, bătută în cuie de încheieturi. În locuințele din sat am găsit un total de 72 de oameni, femei, câțiva copii și un bătrân de 74 de ani, toți morți [...], toți uciși într-un mod bestial, cu excepția câtorva, care aveau găuri de gloanțe în gât. Unii dintre bebeluși aveau capetele zdrobite. Într-o cameră am găsit o femeie în vârstă de 84 de ani, stând pe o canapea... jumătate din capul ei lipsea, fiind despicat cu un topor sau o lopată de infanterie⁷.

„Fiecare femeie a fost violată, inclusiv fetițe chiar și de opt ani”, a notat un alt martor⁸.

Bătrânii care au schițat chiar și cele mai firave gesturi de a-și proteja soțiile, fiicele și nepoatele, au fost ei înșiși doborâți la pământ, apoi tăiați cu fierăstrăul în două sau în bucăți. Peste 50 de prizonieri francezi și muncitori polonezi, care interveniseră instinctiv pentru a proteja oamenii, au fost, de asemenea, castrați și uciși⁹. Locotenentul Amberger și-a continuat relatarea:

La marginea unei străzi, o bătrână zăcea prăbușită în genunchi, ucisă de un glonț tras în ceafă. Aproape de ea era un bebeluș de doar câteva luni, ucis de un foc de armă tras de aproape direct în frunte. [...] Câțiva bărbați, fără alte urme sau răni mortale pe corp, fuseseră uciși prin lovituri repetate cu lopețile de infanterie sau cu paturile de armă, fețele lor fiind complet zdrobite. [...] [Î]n satele din apropiere [...] au fost remarcate cazuri similare, după ce acele așezări au fost curățate de trupele rusești. Nici în Nemmersdorf, nici în celelalte locuri nu am găsit nici măcar un singur civil german în viață¹⁰.

Aflați în stare de șoc după ce au descoperit enormitatea crimelelor comise împotriva civililor, autoritățile germane au solicitat ca anchetatori neutri și personal medical din Spania, Suedia și Elveția să vină la fața locului și să fie martorii direcți ai măcelului. Totuși, după ce vizitorii și-au depus rapoartele și când vestea a depășit, în cele din urmă, granițele Germaniei, masacrul a fost întâmpinat cu tăcere. Până în iarna lui 1944, viciosul război de propagandă purtat împotriva Germaniei fusese câștigat. În această etapă târzie a conflictului, războiul cuvintelor ajunsese la extreme atât de hidoase, încât foarte puțini oameni aflați dincolo de granițele Reichului mai erau îngrijorați de bebelușii germani cu creierul terciuit sau de femeile germane crucificate. Până în ultimele luni ale războiului, inamicul care trebuia distrus nu mai era reprezentat de Adolf Hitler însuși, de Partidul Nazist și nici măcar de soldații

de pe câmpul de luptă. Până la sfârșitul războiului, scopul Aliților care se apropiau lansat de granițele Reichului era nimic altceva decât dispariția totală a națiunii germane, incluzând aici fiecare bărbat, femeie și copil.

*

În *Mein Kampf*, testamentul său politic din 1925, Adolf Hitler a expus în termeni extrem de clari planul său de a scăpa Germania de orice influență evreiască – economică, politică și culturală –, în cazul în care ar ajunge vreodată la putere. Când acea ficțiune aparentă a devenit realitate opt ani mai târziu, iar Hitler a fost ales cancelar al unuia dintre cei mai puternici giganți industriali ai planetei, evreii alarmați din întreaga lume au declarat război Germaniei. De teamă ca nu cumva nazismul să se răspândească și să pună în pericol poziția lor de influență globală pe care și-o câștigaseră cu atâta greutate, evrei foarte importanți s-au întâlnit în iulie 1933 la Amsterdam, cu scopul de a invoca sancțiuni economice globale la adresa Germaniei lui Hitler. Organizatorul boicotului, Samuel Untermyer din Statele Unite, a spus că acea campanie era „un război sfânt [...], un război care trebuie purtat neîncetat [...] împotriva unui adevărat iad de bestii de o cruzime înfiorătoare”¹¹. Drept consecință, germanii au răspuns cu un boicot propriu. În timp ce toți cetățenii au fost încurajați să evite afacerile evreiești, autoritățile germane au adoptat o serie de legi menite nu numai de a-i alunga pe evrei din arta, din mass-media și din profesiile germane, dar și de a-i forța să plece din țară.

Pe măsură ce lupta economică a continuat, jurnaliștii, scriitorii, dramaturgii și regizorii evrei din întreaga lume s-au alăturat cauzei. Odată cu izbucnirea războiului în 1939 și cu intrarea Statelor Unite în conflict doi ani mai târziu, războiul cuvintelor a atins proporții patologice. Din ce în ce mai mult, pe măsură ce s-au

răspândit zvonurile existenței unei persecuții sălbatice a evreilor sub control nazist, campania de propagandă îndreptată contra lui Hitler și contra fascismului s-a transformat rapid într-un strigăt fanatic de exterminare. Nicăieri în lume ura nu era mai intensă decât în rândul evreilor americani. Ben Hecht, scenarist și regizor de la Hollywood, a scris:

[Un] cancer înflorește în corpul lumii și în mintea și sufletul ei, și [...] chestia aceasta canceroasă este Germania, germanismul și nemții. [...] Am citit în ochii lor apoși, în pielea lor decolorată, în picioarele lor fără tălpi și în fălcile lor groase împlinirea unei crime și promisiunea alteia. Neamțul urăște democrația pentru că nu se place pe sine însuși. Are un singur ideal politic. Este bazat pe gâtul său gras, pe ochii lui apoși și pe pielea lui decolorată. [...] Este un criminal pur. Gândul de a ucide oameni lipsiți de orice apărare aduce o strălucire aparte gâtului său de neamț gras. [...] Nemții m-au revoltat pentru că sunt criminali, detestabili și imorali, și pentru că sunt la fel de proști ca niște babe care trăncănesc la marginea drumului, cu scuipat în colțurile gurii. M-au revoltat pentru că și-au ridicat ochișorii lor de porc către cei superiori lor și au căutat să guițe și să dea din coate pentru a-și croi drum spre stăpânirea rasei umane. [...] Acest reprezentant al celui mai neîndemânic dintre toate triburile omenеști – acest neamț cu inimă de plumb – îndrăznește să arunce judecăți asupra superiorilor săi, îndrăznește să scoată în afara legii numele de evreu, un nume care îi este mai presus la fel cum copacul îi este superior buruienii de la rădăcinile sale, iar acesta este un lucru scandalos. [...] Este un lucru rău¹².

„GERMANIA TREBUIE SĂ PIARĂ!”, a repetat Theodore N. Kaufman într-o carte cu același nume, citită de foarte mulți la vremea apariției.

De data aceasta, Germania a impus cu forța un RĂZBOI TOTAL asupra lumii. Drept urmare, ea trebuie să fie pregătită să primească o PEDEAPSĂ TOTALĂ. O astfel de Pedeașă Totală este *doar una singură*: Germania trebuie să piară pentru totdeauna! Să piară în fapt, nu la modul figurat! [...] Țelul de a stăpâni lumea trebuie să fie scos din mintea nemților, și singurul mod de a realiza acest lucru este să-l scoți pe neamț din lume. [...] De aceea, rămâne doar un singur mod de a scăpa pentru totdeauna lumea de germanism, acesta fiind stârpirea sursei din care provin acele suflete atât de dornice de război prin prevenirea poporului Germaniei de a-și reproduce din nou nația¹³.

Pentru a-și pune în aplicare planul, Kaufman a recomandat ca toți bărbații și femeile din Germania să fie sterilizați atunci când războiul se va fi terminat cu succes. Rezultatul, scria autorul, ar fi „eliminarea germanismului și a purtătorilor săi”¹⁴. Departe de a fi fost șocate de un asemenea plan sinonim cu genocidul, reviste americane de top au fost încântate de concept.

„O idee senzațională!”, a aplaudat revista *Time*.

„O teorie provocatoare!”, a apreciat cotidianul *Washington Post*.

În timp ce mulți oameni din America și Marea Britanie puteau înțelege și chiar simți compasiune față de emoțiile exprimate de evrei, mulți alții au fost inițial îngroziți la auzul retoricii sălbatice și a strigătelor ucigașe de exterminare a nevinovaților și a vinovaților deopotrivă. Cu toate acestea, greutatea și persistența campaniei de propagandă – atât a celei subtile, cât și a celei desfășurate fără niciun fel de limitări – în filme, cărți, reviste, ziare și la radio, a impus-o treptat în gândurile și atitudinile cititorului obișnuit. În cele din urmă, în mintea unui procent considerabil de americani și britanici, linia de demarcație dintre uciderea unui soldat nazist și uciderea unui copil german a devenit aproape imperceptibilă.

La 15 septembrie 1944, președintele Franklin Roosevelt a făcut oficială cererea de exterminare a germanilor atunci când a susținut așa-numitul „Plan Morgenthau”. Numit după secretarul Trezoreriei din guvernul lui Roosevelt, Henry Morgenthau*, dar, de fapt, conceput de asistentul-șef al secretarului, Harry Dexter White (ambii erau evrei), programul solicita distrugerea completă a Germaniei după ce victoria urma să fie câștigată. Pe lângă dezmembrarea sau distrugerea industriei germane și închiderea definitivă a tuturor minelor, Planul Morgenthau a cerut o reducere a suprafeței naționale a Reichului la jumătate. Așa cum au calculat mulți și după cum știau foarte bine unii dintre cei care propuneau planul (precum însuși președintele Roosevelt, generalul George C. Marshall** și alți susținători de frunte), acest document garanta că aproximativ două treimi din populația germană, adică 50 de milioane de oameni, ar urma în curând să moară de foame. Cu restul populației reduse la agricultura de subzistență și cu teritoriul național micșorat și aflat complet la mila unor vecini europeni ostili, s-a estimat că, în decurs de două generații, Germania ar înceta să mai existe¹⁵.

„Ei au cerut-o!” s-a răstit Morgenthau atunci când cineva și-a exprimat șocul față de plan. „De ce dracu’ ar trebui să-mi fac eu

* Henry Morgenthau Jr. (11 mai 1891 – 6 februarie 1967), a ocupat poziția de secretar al Trezoreriei în perioada 1 ianuarie 1934 – 22 iulie 1945, jucând un rol central în finanțarea participării în război a SUA; în 1944 a propus planul care i-a purtat numele, plan care era centrat pe ideea cum că Germania postbelică trebuia transformată într-o țară cu o economie de subzistență eminentamente agrară, scopul fiind împiedicarea poporului german de a se mai ridica vreodată la statutul de putere economică industrială (n. tr.).

** George Catlett Marshall Jr. (31 decembrie 1880 – 16 octombrie 1959), a fost un general și, ulterior, un om de stat american, ajungând șef al Statului Major General pe timpul președinților Franklin Roosevelt și Harry Truman, apoi secretar de stat și secretar al apărării pe timpul administrației Truman; ca secretar de stat, în 1948 a inițiat și susținut aplicarea „Planului European de Redresare”, inițiativă cunoscută drept „Planul Marshall” (n. tr.).

griji pentru ce se va întâmpla cu oamenii lor?!¹⁶ „Doar nu vrei ca nemții să moară de foame?...”, l-a întrebat credulul său ginere pe Roosevelt. „De ce nu?!”, a răspuns Roosevelt fără să clipească¹⁷.

Un alt susținător al planului a fost Winston Churchill. În ciuda protestului său anterior, cum că planul ar fi „crud [și] necreștin”, atitudinea prim-ministrului britanic s-a atenuat în curând, atunci când milioane de dolari sub formă de împrumuturi de tip „lend-le-ase”, atât de necesare pentru provizii și echipamente, au fost fluturate prin fața lui de către americani¹⁸. Spre deosebire de Roosevelt, aprobarea lui Churchill pentru Planul Morgenthau a fost foarte puțin cunoscută în țara natală a prim-ministrului. Totuși, chiar dacă acel complot ar fi fost știut de public, probabil că nu ar fi provocat decât cu mare greutate ceva mai mult decât un balon de săpun, într-o națiune care era blocată într-un război cu „răul” care dura de cinci ani și unde multă din propaganda antigermană a Primului Război Mondial era încă îmbrățișată cu căldură.

„Nu te poți gândi la nimic suficient de rău pentru nemții cei bolnavi”, și-a dat cu părerea o gospodină engleză. „Sunt ca o boală urâtă care se răspândește și se tot răspândește peste întreaga Europă.”¹⁹ Un ofițer de marină britanic a adăugat:

De două ori consecutiv, ei au fost criminalii care au transformat Europa într-un abator, actualul lor lider era un „golan însetat de sânge”, ei înșiși trebuie să „sângereze și să ardă”, și nu ar trebui să existe „măsură în ceea ce privește violența” la care britanicii să nu recurgă pentru a distruge acea putere demonică. [...] Nemții [sunt] veri primari cu diavolul! [...] Populația insulelor britanice fusese prelucrată de campanii de propagandă continue și adusă până la o stare de ură pasională față de Hitler, față de Partidul Nazist și Forțele Armate Germane și față de poporul german. Li se tot repetase că „singurul neamț bun este neamțul mort”²⁰.

În mod curios, înțelegerea față de genocid asupra poporului german, care fusese oficializată atât de recent de către democrațiile occidentale, era de multă vreme o politică de stat în Rusia comunistă. Acolo, din cauza numărului mare de morți și a distrugerilor masive cauzate de invazia germană din 1941, precum și din cauza marelui număr de evrei care pieriseră drept consecință, era cu totul garantat faptul că Germania nu ar fi primit niciun strop de milă dacă Armata Roșie ar fi ajuns vreodată în avantaj.

Probabil cel mai influent scriitor evreu din lume a fost sovieticul Ilia Ehrenburg*. Spre deosebire de Morgenthau, White, Hecht, Kaufman și alții care urmăreau să influențeze oameni din poziții înalte, Ehrenburg și-a coborât privirea asupra soldatului de rând din Armata Roșie, adică unul dintre cei mai susceptibili de a întâlni civili germani. Atât în articole ale cotidianelor moscovite precum *Pravda* și *Izvestia*, cât și în *Steaua Roșie*, ziarul soldaților din prima linie, sau prin intermediul distribuției în masă de pliante aruncate din avioane în zona frontului și chiar și în cartea sa, *Războiul*, Ehrenburg a îndemnat Armata Roșie să continue lupta printr-un urlat de exterminare totală:

Nemții nu sunt ființe umane! [...] Dacă nu ai ucis măcar un neamț pe zi, ziua aceea este pierdută! [...] Dacă nu-ți poți ucide neamțul cu un glonț, ucide-l cu baioneta! [...] Nu este nimic mai amuzant pentru noi decât un morman de cadavre

* De origine evreiască, Ilia Grigorievici Ehrenburg (26 ianuarie 1891 – 31 august 1967) a fost scriitor, poet, jurnalist și istoric sovietic, unul dintre cei mai prolifici (a publicat aproximativ 100 de titluri), dar și unul dintre cei mai controversați scriitori din Rusia (în special, din cauza profundului sentiment antigerman exhibit în unele dintre articolele sale); în 1945, împreună cu Vasili Grossman, a publicat volumul *Cartea neagră a evreimii rusești*, prima documentare a genocidului produs de naziști asupra evreilor ruși în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial (n. tr.).

de nemți! Nu număra zilele! [...] Numără doar numărul de nemți pe care i-ai ucis! Ucide neamțul! – asta îți cere bunica ta! Ucide neamțul! – asta este rugăciunea copilului tău! Ucide neamțul! – asta este cererea imperativă a Patriei tale! Nu-i ratați! Nu-i lăsați să vă scape! Ucideți-i! [...] Ucideți, oameni ai Armatei Roșii, ucideți! Niciun fascist nu este nevinovat, fie el în viață, fie el încă nenăscut!²¹

În public, liderul sovietic Iosif Stalin a căutat să se distanțeze de asemenea sentimente. „Uneori, auzim afirmații prostești cum că Armata Roșie intenționează să extermine poporul german și să distrugă statul german”, a zâmbit dictatorul sovietic cu ochii spre lume. „Aceasta este, desigur, o minciună prostească!”²² Totuși, chiar dacă Iosif Stalin a respins cuvintele însetate de sânge ale lui Ehrenburg ca fiind „afirmații prostești”, soldații săi nu au făcut-o. Deja fiind plini de ură și de dorință de răzbunare, astfel de declarații, venite de la oameni de seamă care scriau în organele de presă oficiale sovietice, nu au făcut decât să dea un aer de legalitate celor care erau cât se poate de dornici să-și pună în practică propriile fantezii sălbatice.

„Nu va fi niciun pic de milă, pentru nimeni!”, a avertizat sumbru un comandant rus. „Este complet inutil să le cerem soldaților noștri să arate vreun pic de milă. [...] Țara fasciștilor trebuie transformată într-un deșert!”²³

De fapt, majoritatea germanilor știau foarte puține despre gânduri precum cele de mai sus. Majoritatea germanilor trăiau încă sub iluzia că războiul încă mai avea reguli. Puțini dintre ei au putut să creadă că nenorocirile de la Nemmersdorf nu erau altceva decât o aberație, că măcelul de acolo nu fusese decât o greșeală sângeroasă, destinată să nu se repete niciodată. Necunoscut celor din Prusia și din alte regiuni germane din est, coșmarul de la Nemmersdorf

avea să se dovedească în curând a fi doar o slabă avanpremieră a ceea ce avea să vină în curând.

Între timp, pe măsură ce presiunea sovietică în est era din ce în ce mai amenințătoare, mai la vest, aliații sovieticilor erau deja angajați în propria lor operațiune de exterminare. Acolo, în provinciile sale de vest și centrale, Germania era în raza de acțiune a flotilelor de bombardiere inamice. Acolo, Statele Unite și, în special, Marea Britanie păreau hotărâte să facă atrocitățile atribuite naziștilor să pară doar o joacă de copii prin comparație cu cele înfăptuite de ei. Spre deosebire de războiul din est, acolo, în vestul Germaniei, iadul nu a venit din gheața și noroiul de dedesubt, ci din norii și din cerurile de deasupra capetelor.